

Шегите накарва да се звонят всички.
Но Петърчо настояваше за още няколко поддръжности.

— Какви ни вонят, дали „това нещо“ се купува от сладкарницата, или въобще проформерите или при търговците на нещата какво.

— Отварай го ти, — каза Лили — Ако го намериш, аз ще си съглася.

Ето цялото семейство се впусна във ней-различен предположения.

— Отъ аптекаря: това е „извазко“ лекарство.

Лили се сита презъ съдани и намедо гласа, като каза, че не е това.

— А! — каза Георги сѣбно и измел мълкѣ. — Отъ заболѣяка: сигурно фалшива забѣ.

И всички се звонѣха.

После се разопадна да отиде. Но дѣлото се забавляваше още, като вѣнчаша въ стѣнитѣ, че той всичко е разбралъ и че ще го каже чакъ на тридесети декемврий.

На другия денъ Лили се връщаша звонѣна отъ училището. Срока бѣше се свършила и тя носеше анималката си. Колко бѣха радостни всички, че тя имаше отличенъ по всички предметъ.

Башката, найкато, дѣлото бѣха тъй доволни, че всѣмъ отъ тѣхъ пуся въ всичкото на Лили по десѣт лева.

Петърчо, който бѣше по-слабъ съ успѣха се неспраши и отпиде да се утѣшава въ стѣната си.

А Георги сѣрѣ своята малка сестра и ѝ изправи сладката неприятна забележка:

— Завидѣ ли, сестро моя, азъ никога не изважъ въ класъ, но не се огузаванъ на твоитѣ бележки. Ти си първа, това е истина. Но, какво показва това? Че другитѣ не са прѣвели нищо? Напротивъ, Емилиа, твоята приятелка, на която дѣло е нестойнога. Твоитѣ бележки са по лоши отъ онаквата година.

Лили посмрътѣ. Тя разбра козвеноставало на своя по-голямъ братъ. А той продължи:

— Последния месецъ ти бѣше втора по географика, френския и английския.

— Е, добре! Това е така, защото Емилиа имаше две или три цифри повече и малко

бѣше да е достигна.

— Може би! Но когато Емилиа дойде у нѣсъ, азъ ще ѝ се спаряна. Това е трепаното да се остави да е изпрѣвиратъ съ успѣха други.

Лили протестираше съ всичкото си енергия.

— О, не! Не трябва! Това не е нейна вина.

Но Георги се захаля. Той, повтори че не ще ѝ остави.

— Ще ѝ се спаряна! — извика той. — Тя не ще ми каже. Дори ще каже на дѣло да ѝ прѣгладя по-добре бележитѣ.

Тогава, цѣла чернина и трепериха, Лили реши да изправи една голяма жертва.

— Слушай! — каза му тя, — ако ти ми обещаешъ да не кажеши никога на дѣло, азъ ще кажа моя чудна коледенъ секретъ.

Георги тѣпше заинтересованъ обеща всичко и момчето му обисни съ нѣсътъ гласъ:

— Е, добре! Ето така бѣше Емилиа не получаваше никога една стотинка отъ изважко, та бѣше тя първа или последна въ класа. Бѣдната! Тя имаше много бѣда, много найкѣ. Само дѣло е единственитѣ колѣто по-късно ѝ даваша поощрѣния. Той е добъръ за нея. Плащай ѝ таквото въ училището и всички нейни разиски и точо но за това ти не би могла да му мисли „изважко“ повече.

— Тогава?

— Тогава ми нареденѣ цѣлото азъ да имамъ по-добри бележки. Ти виждашъ! Не мисля това не донесе никога да бѣде първа, дѣлото не мисля това ми донесе тридесѣт лева.

— А! Азъ разбирамъ. Вие си ги раздѣлете.

— О, не! Азъ ще ѝ ги дамъ всичкитѣ. Стоѣтъ лева, отъ които азъ имамъ нужда, това са за нея.

— И какво да си купя?

— Единъ бонетъ за отиванѣ и връщанѣ по случай Коледата. Единъ специаленъ бонетъ за да отиде при своята кръстница, която ѝ по-каже, но бѣше да ѝ изпрѣти пари за отиде, и азъ се заважѣхъ да не кажеши на дѣло.

Георги не се сѣбаше. Той бѣше малко разгневенъ.

— И какво ли ти ти сто лева? — съ единъ кава чутъ гласъ протопори той.

— Не съгласенъ. — въздѣгна Лили. — Десеткѣтъ ми още даждѣтѣ лева, но вижда, че няма ще ми ги даде.

— Недай никога на мѣна. азъ ще ти дамъ.

— О, какво си мисли, — извика Лили, избулавайки братъ си. — Какво щастие! Емилиа ще може да оплакува още утре при своята кръстница. Представлявашъ ли си какво удоволствие за нея! Това ще бѣде по интересно за нея, отколѣто да прѣкара въ пансионъ.

— То се знае, — каза Георги, — но за цѣлъ са потребни много повече пари и ние ще ѝ дадемъ сто и двадесѣт лева.

— Нека бѣде така! Азъ ще отивамъ всичкѣ пътя да ти изпратя всичкото отъ будащата, а вечеръ ще прѣпосилямъ доникѣтъ ти грѣтисъ.

Георги се сѣбаше. Той видѣ че Лили е